

Jake Adelstein

Tokió vice

Egy újságíró a japán maffia hálójában

hvg könyvek

A fordítás alapja:

Jake Adelstein: Tokyo Vice: An American Reporter on the Police Beat in Japan

This translation published by arrangement with Pantheon Books, an imprint of The Knopf Doubleday Group, a division of Random House, Inc., 2009

© Joshua Adelstein, 2009

Fordította © Nagy Marcell, 2010

Szaknyelvi lektor: Molnár Anna

Szerkesztette: Szabó Zsuzsa

Borító: Juhász Gábor Tamás

Jakuza fotó: © Anthony Lacaes

HVG Könyvek, Budapest, 2010, 2022

Kiadóvezető: Budaházy Árpád

Felelős szerkesztő: Török Hilda

www.hvgkonyvek.hu

ISBN 978-963-565-277-8

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet vagy annak részleteit tilos reprodukálni, adatrendszerben tárolni, bármely formában vagy eszközzel – elektronikus, fényképezési úton vagy más módon – a kiadó engedélye nélkül közölni.

Kiadja a HVG Kiadó Zrt., az 1795-ben

alapított Magyar Könyvkiadók és

Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Szauer Péter

www.hvgkonyvek.hu

Nyomdai előkészítés: HVG Grafikai Stúdió

Nyomás: Generál Nyomda Kft.

Felelős vezető: Hunya Ágnes

Ajánlom ezt a könyvet

Szekigucsi nyomozónak,
aki megtanított, hogyan legyek tisztességes ember.
Azóta is próbálkozom.

Apámnak,
példaképemnek, akitől megtanultam,
hogy a jó ügyért mindig ki kell állnom.

A Tokiói Rendőrkapitányságnak és az FBI-nak,
mert megvédik a barátaim, a családom és jómagam életét,
és mert lankadatlanul azért dolgoznak,
hogy visszaszorítsák a bűnt.

Azoknak, akiket szerettem, de már nincsenek többé.
Hiányozni fogtok, és soha nem felejtelek el benneteket.

会うは別れの始め

A találkozás az első lépés az elválás felé.

– japán közmondás

Tartalom

Előjáték – Tízezer szál cigaretta	11
I. rész 朝日 A felkelő nap	19
A sors melléd áll	20
Nem a tanulás, hanem a felejtés a legfontosabb	34
Rajta gyíkok, elő a jegyzetfüzetekkel!	52
Zsarolás, a kezdő riporter legjobb barátja	66
Szilveszter van, bunyózzunk!	76
A tökéletes öngyilkosság kézikönyve	84
A csicsibui Snack mama gyilkossági ügye	98
Sekély sírba tesznek, avagy amikor a jakuza felhív telefonon	115
A szaitamai kutyatenyésztő gyilkossági esete	135
II. rész 日常 A munkanap	181
Isten hozott Kabukicsóban!	182
Egy éjszakám a szórakoztatóiparban	207
Mi történt Lucie Blackmannel?	221
Bankautomaták és emelőgépek	258
Az elmúlás virágai	266
Az uzsorahitelezés császára	279

III. rész 夕暮れ A lenyugvó nap	309
Az emberkereskedelem birodalma	310
Tízezer-egy szál cigaretta	343
Újra a bűnben	350
Jakuzavallomások	362
Kétféle mérég	385
Epilógus	417
Néhány szó az informátorokról és az informátorvédelemről	428
Köszönetnyilvánítás	430
A szerző megjegyzései	435
A szerzőről	436
Név- és tárgymutató	437

Előjáték

Tízezer szál cigaretta

– Felejtse el ezt a sztorit, vagy magának annyi. De lehet, hogy a családjának is. Őket csináljuk ki először, hogy megtanulja a leckét, mielőtt végzünk magával.

A jól öltözött férfi lassan, tagoltan szólott hozzám. Bolondokhoz, gyerekekhez és értetlenkedő külföldiekhez beszélnek így Japánban.

Megfontolandó javaslatnak tűnt.

– Felejtse el az egészet, és keressen magának új állást! Akkor úgy vesszük, mintha mi sem történt volna. De ha megírja a cikket, akárhová bújnik is ebben az országban, elkapjuk. Megértette?

Japán legnagyobb bűnszervezetével, a Jamagucsi-gumival nem jó ujjat húzni. 40 ezer tagja van, így aztán az ember könnyen rátíporhat valaki tyúkszemére.

A japán maffiát rendszerint *jakuzaként* emlegetik a kívülállók, de a maffiózók gyakran hívják magukat *gokudónak*, azaz „utolsó ösvénynek”. A gokudók elitcsapata a Jamagucsi-gumi, amely több csoportból áll, ezek közül a Goto-gumi a maga 100 tagjával a legveszélyesebb. Nem válogatnak az eszközökben. Ha kell, felhasítják filmrendezők arcát, embereket löknek le hotelszobák erkélyéről, bulldózerekkel rombolnak le házakat.

A szemben ülő férfi, aki az iménti ajánlatot tette, a Goto-gumihoz tartozott.

Hanghordozása és modora egyáltalán nem volt fenyegető. Nem húzta el a száját, nem meredt rám szúrós szemmel, és fekete öltönyét leszámítva egyáltalán nem látszott jakuzának. Az ujjai sem hiányoztak, mint a filmekben, és nem pörgette furcsán az *r* hangot, mint a moziban a keményfiúk. Leginkább egy előkelő étterem gyomorhajos pincérére emlékeztetett.

Nyugodtan végignézte, ahogy cigarettája végéről a szőnyegre omlik a hamu, majd elnyomta a csikket a hamutartóban. Aranyozott Dunhill öngyújtójával rögtön újabb szála gyújtott. Idáig Hope-ot szívott, de most a megszokott, nyomtatott betűkkel feliratozott dobozból rövidebb, mezítlábas cigarettát vett elő, ami több nikotint tartalmaz, és gyorsabban öl. Mi, újságírók észrevesszük az ilyesmit.

A jakuza egy „meggyőzőemberrel” érkezett a találkozóra, aki ki sem nyitotta a száját, csupán pusztán jelenlétével sugárzott erőt. A meggyőzőember megnyúlt ábrázatú, magas, sötét férfi volt, hosszú, tépett haját narancssárgára festette. Ezt Japánban *csapacu*-frizurának hívják. Társához hasonlóan sötét öltönyt viselt.

Jómagam sem egyedül érkeztem. Kísérőm egy zсарu volt, Szekigucsi Csiaki, aki azelőtt a Szaitama Prefektúra Szervezett Bűnözés Elleni Akciócsoportjában üldözte a rosszfiúkat. Nálam valamivel magasabb, zömök férfi, hozzám hasonlóan sötét arccal. Mélyen ülő szeme felett ’50-es évekbeli Elvis-frizura meredezett. Gyakran hitték jakuzának. Biztos vagyok benne, ha tényleg a másik utat választja, rettegett maffiafőnök válhatott volna belőle. Nagyszerű zсарu volt és igaz barát, aki mindig segített, ha szükség volt rá. Ezúttal is ő ajánlotta fel, hogy velem tart.

Rápillantottam. Felvonta a szemöldökét, megemelte a fejét, és vállat vont. Tudtam, hogy ezúttal nem fogok tanácsot kapni tőle. Most nem. Teljesen magamra maradtam.

– Elszívnék még egy cigarettát, amíg végiggondolom az ajánlatot – mondtam.

– Mi sem természetesebb – felelte a jakuza fojtott hangon.

A zakóm zsebéből előhúztam egy doboz Gudang Garam márkájú szegfűszeges indonéz cigarettát. A Gudang Garam rengeteg kátrányt és nikotint tartalmaz. Füstölőre emlékeztető illata eszembe juttatta azokat az időket, amikor még az egyetemi évek alatt egy zen templomban laktam. Lehet, hogy buddhista szerzetesnek kellett volna állnom? Most már késő.

Számhoz emeltem egy szálat. Ahogy öngyújtóért nyúltam, a meggyőzőember gyakorlott mozdulattal elővillantotta Dunhilljét, és addig tartotta a cigarettám alatt, amíg meg nem győződött róla, hogy meggyulladt. Rendkívül segítőkész volt, igazi profi.

Tűnődve bámultam a keskeny füstcsíkot, amint egyre táguló köröket írt le a plafon felé. Amint beleszívtam a cigarettába, a szegfűszegdarabkák halk pattogással-reccsenéssel kaptak lángra. Mintha elhalkult volna a világ zaja, és a szegfűszeg pattogása, reccsenése, szikrázása lett volna az egyetlen nesz körülöttem. Átvillant bennem az aggodalom, hogy a szikrák lyukat égethetnek a ruhámba vagy a meggyőzőember öltönyébe. Aztán egy pillanat múlva rájöttem, hogy tulajdonképpen oly mindegy.

Nem tudtam, mit kellene válaszolnom vagy tennem. Fogalmam sem volt, mi lenne a helyes döntés. Nem állt még a rendelkezésemre annyi információ, hogy megírjam a sztorit. Az ördögbe is, egyelőre nem volt egy újságcikkre való anyagom! A jakuzának erről persze fogalma sem volt. Épp csak annyit tudtam, amennyi máris bajba sodort.

Lehet, hogy minden rosszban van valami jó. Talán itt az idő, hogy hazatérjek Japánból? Úgy éreztem, belefáradtam a heti 80 óra munkába. Kimerült voltam, mert folyton éjjel 2-kor értem haza, és reggel ötkor általában már el is mentem. Elegem volt abból, hogy folyton fáradt vagyok.

Belefáradtam a szenzációhajhászásba. Belefáradtam, hogy sokszor a riválisaink vitték el a pálmát. Belefáradtam a napi hat határidőbe

(délelőtt három dukált az esti kiadáshoz, este pedig három a reggeli kiadáshoz), és elegendő volt abból, hogy minden második nap másnaposan ébredtem.

Fel sem merült bennem, hogy a jakuza szavait ne vegyem komolyan, őszinte meggyőződés csengett bennük. Abban a hitben volt, hogy a sztori, amit megírni készültem, előbb vagy utóbb tönkretelheti a főnökét és *ojabunját*, azaz pótapját. A cikk Tadamasza Gotónak, minden japán gengszter legismertebbikének a végét jelenthette volna, és nyilván úgy érezte, hogy ezért teljes joggal megölhet.

Ám mi a garancia arra, ha én be is tartom a megállapodást, hogy ők is így tesznek? A legfőbb probléma az volt, hogy ráadásul meg sem tudtam volna írni a sztorit. De nem hagyhattam, hogy ez kiderüljön.

Minden, amit tudtam, a következő volt: 2001 nyarán Tadamasza Goto májátültetésen esett át az Egyesült Államokban, a Májrák Központban (Dumont-UCLA Liver Cancer Center). Tudtam, legalábbis azt hittem, tudom, melyik orvos végezte az operációt. Tudtam, hogy Goto hozzávetőleg mennyit költött a májátültetésre: egyes források szerint 1 millió, mások szerint 3 millió dollárt. Tudtam, hogy a kórházi kezelés költségeinek egy része egy Las Vegas-i kaszinó tokiói kirendeltségének közvetítésével került Japánból az Egyesült Államokba. Arról viszont fogalmam sem volt, miért engedtek be Amerikába egy Gotóhoz fogható nehézsúlyú bűnözőt. Nyilván hamis útlevéllel utazott, vagy lefizetett egy japán, esetleg egy amerikai politikust. Valami búzlott a sztoriban. Goto szerepelt az USA Bevándorlási és Vámhivatala, az FBI és a Drogenellenőrzési Hatóság feketelistáján is. Nem lett volna szabad bejutnia az országba!

Goto utazása és operációja mögött óriási titok lappangott: az én sztorim. Ezért dolgoztam titokban az ügyön hónapokon át. Biztos, hogy valaki köpött, és ezért kerültem a jakuza kezébe. Észrevettem, hogy remeg a kezem. A cigaretta leégett az ujjaim között, amíg töprengtem.